

שמחתי מאוד שסוף סוף התעוררתם נוכח החינוך הלוכה בארץ (העולם הזה 1756). אני בתור מודיק בתנועת בני-עקיבא בירושלים, כבר ערכתי מישאל על ידיעות הנוער על תקופת מלחמת השיחור. התוצאות היו מאכזבות לא פחות משלכם. אם באמת דואגים אתם לחינוך הנוער, התחילו בבקשה להקדיש בכל עיתון מאמר או שניים על נושא הציונות או על 100 השנים האחרונות בתולדות עם ישראל ו' ארץ-ישראל.

יונה כץ, מעלה גלבוע

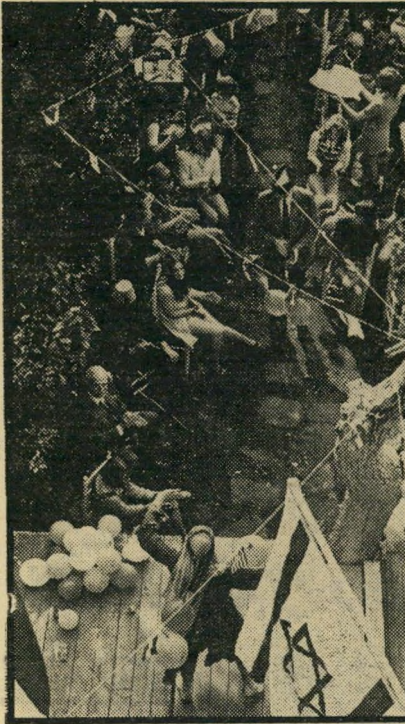
שעת השלום

מעולם לא הייתי מינימליסט; אך המאורע עזב שבזמן האחרון אנו עדים להם, מעוררים בני יצרים אנטי-סיפוחיסטיים מוחלטים. נדמה לי שפיטוריו של עלי סברי ומשפח'טם של 17 קצינים מצריים שרצו בהמשך המלחמה ומיעוט ההכרזות הלאומיות-שוביניסטיות, חייבים להזיז משהו אצלנו. שעת השלום בשער! הבה נתפסה בשתי ידיים ובמהירות!

בני ציטרין, תל-אביב

העיתונות וההיסטוריה

אני כותב אליכם מכיוון שראיתי בארמון השלום של מר ס. לוי ברוטרדם, דבר שלא יאומן. ראיתי שם את הקונסול הישראלי יחד עם השגריר הערבי שרים את התקופה כי מסיבת הפתיחה של ארמון השלום ושל מרכז העיתונות לשלום ברוטרדם. כיצד יתכן הדבר שבמאורע היסטורי שכזה לא נכח אף נציג עיתונות ישראלי? כי עור כל העיתונות העולמית הפציצה אודות

מסיבת הפתיחה של "ארמון השלום"

ארמון השלום, העיתונות הישראלית דיווחו רק על חזרות שוטפות. אני מצרף תמונה ממסיבת הפתיחה, בה רואים למעלה מימין כשמכוון אליו חץ, את שר העיר רוטרדם כשלימינו הקונסול הישראלי (מוסתר על-ידי נערה הנושאת מגש) ולשמאלו השגריר הערבי.

קורא, רוטרדם

קיום מדינת ישראל - הכרח

אבקשכם לפרסם מכתב זה, המופנה לי-מצד: אם ברצונכם להמשיך ולשלוח לי את

תגובתו של מזכיר מועצת פועלי תל-אביב - יפו, אורי אלפרט, על פרשת הפילוג והוויכוח בין המפקדים תהומי ואבידר

מה קרה בהגנה בירושלים בשנת 1931

עם הופעת ספרו של האלוף יוסף אבידר בדרך לצה"ל, המספר בין היתר גם על פרשת הפילוג בהגנה בשנת 1931, נתפרסמה כתבה ארוכה בידעות אחרונות ב"שם" מפקד ההגנה בירושלים מאשים את האלוף (מיל.) יוסף אבידר באי-דיוקים היסטוריים. העולם הזה (1754) אף הוא טיפל בנושא והוא מכיר אותו: "נקמה אחרי 40 שנה" ותת-כותרת "קטטה היסטורית בין שני מפקדי הגנה ותיקים חושפת פרשה עכורה".

באותם הימים הייתי מפקד בהגנה בירושלים ומראשוני גומריו של קורס הסגנים בירושלים יחד עם האלוף (מיל.) יוסף אבידר (רוכל) ומפקד ההגנה בירושלים אברהם תהומי (זילברג). בתור כזה השתתפתי בפעולות ההגנה בירושלים בכל השלבים ממ"כ עד לתואר של מ"פ וזמן מסויים חבר ה"ש"י והש"ק (שירות קבלה) ומודיק קבוצות וקורסים.

אורי אלפרט

אין לגשת לפרשה עגומה זו של הפילוג מבלי לתאר מבחינה אישית ולו ביעף את המצב הבטחוני וההגנה בימים ההם. הייתי אז מפקד נקודה בעיר העתיקה. האוכלוסיה הערבית, שהיתה משושה וע"י יינת, לא ראתה בעין יפה את נוכחותנו, במיוחד את זו של המוסקובים. הם ידעו נכונה כי הבהורים והבהרות המסתובבים בסביבה אינם נמנים על דרי בתיהם של ה"יאור" וכי הם באים מהחוק, בימים קבועים כמו נבי-מוסא או רמזאן ואף בימי ששי רגילים בהם היתה משתררת מתיחות רצינית. טרם נעמדנו מול ההתפרצויות. היה צורך דחוף להעביר במהירות בדרום וב"אמצעים מיוחדים את ה"כלים" שהיו דרושים להגנה ולהביאם ע"י חברות, לא פעם ממש מתחת לעיניהם של השוטרים האנגליים והערבים ולעתים נדירות גם יהודים שעמדו במשמרות בפתחי הסימטאות. הנשק היה מוסתר בהסוואה מתחת לירקות בסלים כבדים למי, שנישאו ע"י חברות כשהן נושאות נשק גם על גופן. גם התושבים היהודים בעיר העתיקה לא הורשו להביא נשק לסביבה אלא סמוך למתיחות שהורגשה בכר.

הנהגה פרצו מאורעות 1929, מסביב להררי סת המחיצה בין הגברים לנשים, השמצת ארון הקודש וקריעת ספרי התפילה ליד ה"כותל ע"י השוטרים הבריטיים. במגרש ה"ספורט ליד סנהדריה נדקר בחור למות. ה"מתיחות ורגשי המרידות גברו. הערבים יצאו, באותו יום ששי מפורסם, בשני ראי שים המסגרי. האחד ככיוון מאה שערים כ" שהם מלווים נושאי שקים לשוב ובזיה ו" הטור השני דרך שער יפו בכיוון לעיר ה"חושה. הטור הראשון נעצר ע"י בחורי ה"הגנה שהטילו לתוכם, ביצים", פצצות מילס ויריות מנשק קל, ומשתתפיו ברחו מיד ב"מנוסה מבוהלת והשאירו אחריהם נעליים, כפיות ושקים. אנשי הטור השני הספיקו לרצוח בדרום יהודים בודדים שנתקלו מהם והם נעצרו על-ידי כוחות המשטרה ליד בניין הדואר דא. הקרבות השתוללו אז במשך שלושה ימים. נהדפו נסיגות חזירה לשכונ

עיתונכם חונם - לא אאבק נגד משלוח זה. אדרבא, בחלקו, לפחות, יש בו עניין כלשהו, כאשר אינו מרכסיסטי-ליניניסטי-אורתודוקסי-מאואיסטי והשד יודע מה עוד.

אך: הנני מתנגד לתמיכה בכס ואיני רוצה לעשות זאת בכספי. סיבות: אני לאומי (עברי או ישראלי, כרצונכם), אני רואה ב"קיומה של מדינת ישראל הכרח ותופעה ריאלי, שאין, לחסל" אותה, עם כל חסרוני נותיה (דווקא בשל כך) הכואבים לי מאוד ושאיני מנסה ללחום בהם במיסגרת תנועת העולם הזה - כות חוש.

אני בעד פרלמנט ונגד מהפכה במישטרים הקרואים דמוקרטיים, "מערביים", אלא במק"ר

על שלאחר הנצחון בבחירות התכחש לציונות, עבר לקיסרוג על תנועת העבודה ככ"ללותה, הרגיו את השומעים, שהיו רובם ככולם אנשי תנועת העבודה. מבלי להיכנס לפרטים שליו את המריבה מסביב לפילוג, יספיק לציין כי פרשת ה"מחסן שהועבר מהעיר העתיקה והעובדות של המישפט, נתמשכו אחר-כך בתפיסת

מה קרה בהגנה בירושלים בשנת 1931

נות העיר כתלפיות בדרום, בית-יוגן במערב וסנהדריה בצפון. הם הצליחו בכל זאת לה"צית פה ושם בית בולט בשטח ואף גרמו לקרבנות. בכל המקומות עמדה ההגנה ב"הקרבה ובכבוד.

למגינת הלב התרחשו או כמה אי-רועים נוספים מוזעזעים. הרצח של משפחת מקלף, השחיטה האיומה בחברון בה נרצחו מבוגרים, זקנים, ילדים וסך ללא אבחנה. יצאנו מהמאורעות מדוכדכים אולם מחוש"לים ונחשתי החלטה שרק התנגדות למתפר"עים היא תציל אותנו.

העבודה בהגנה היתה לנו יקרה מכל. ה"מזור לכן לקרוא בכתבות שפורסמו על רצון "שליטה הסתדרותית בהגנה כביכול. יש בו יותר מסימני זמננו מאשר המציאות כפי שהיתה לאמיתה אז, ואין מן להסיק על העבר. הלא משרדי הרמ"א (המטה האר"צ) והמטות המקומיים בערים כבמושבות אוכסנו מטעמי מחתרת ועוד, בבית הוועד הפועל של ההסתדרות, במועצות הפועלים ובמועדות ההסתדרות. הלא רוב רובה של הפעולה המחתרית התנהלה במסותה של פעולות ההסתדרות עם זה שבמטה הארצי ובמטות המקומיים השתתפו חוגים אחרים שלא מההסתדרות.

למך, אם כן, לדבר כיום על רצון השתלטות של ההסתדרות. התייכות כללי לגייסימי למדי, האם יש לקיים ארגון כללי העומד לרשות מוסדות הנבחרים של התנו"ע הציונית והישוב, או ארגון בעל אופי לוחם יותר, ולו רבי-יוניוטיסטי, כפי שהיה ארגון ב' ובהמשך אצ"ל.

צד לי מאוד לקבוע, כי המפקד תהומי (זילברג) שהערכתי לו שמורה בליבי עד היום הזה, נתן ידו ומרצו להקמת ארגון ב', אולם היה זה רצונו והשקפתו. כיום, תוך מרחק הזמן והחיים במדינה עצמאית וחופשית עם צבא הגנה מפואר בצנחנות אשר נדבכיו הראשונים מושת"תים על השומר ועל ארגון ההגנה, אמונת המלאה שמאמינו וקרבותינו למען החיים, הנפש והרכוש, באותה תקופה היו נאמנים לצו העליון של תקומת ישראל ובניין המדינה צמודים נאמנות ובמסירות.

הקורא אורי אלפרט אינו מכחיש את הפרטים שהופיעו בעולם הזה ואינו מכחיש את העובדה שרוב פעולות ההגנה בתקופה ההיא היו בחסות ההסתדרות. להיפך: הוא רואה בכך דבר לגייסימי.

ריס יוצא-ידופן. אני בעד לאומיות פלסטינית (ונגד שאיפות פאן-ערביות מעורפלות המבצבות אצלכם).

צכי בן-דב קריית-חיילים

הידיים של מדינת ישראל